

Літературно-мистецька панорама

Миколі Сукачу – 75

Диригент зі світовим ім'ям. Творець, незмінний художній керівник та головний диригент Академічного симфонічного оркестру «Філармонія» обласного філармонічного центру, заслужений діяч мистецтв України, Почесний громадянин міста Чернігів, кавалер орденів «За заслуги» двох ступенів.

Микола Сукач став ініціатором проведення у Чернігові щорічного Міжнародного фестивалю класичної музики «Сіверські музичні вечори», є художнім керівником фестивалю. Під орудою Миколи Сукача симфонічний оркестр виступав із майже 280 музикантами та диригентами з різних країн світу: США, Японії, Південної Кореї, Росії, Великобританії, Нідерландів, Німеччини, Мексики, Хорватії, Італії, Іспанії, Польщі та ін. Як диригент, він виступав з симфонічними оркестрами в США, Німеччині, Росії, Хорватії, Білорусі, диригував відомими колективами.

З червня в обласному філармонічному центрі пройшли урочистості та великий концерт оркестру «Філармонія» з нагоди 75-річчя Миколи Сука-

ча. Привітати Миколу Васильовича з ювілеєм прийшло чимало колег і почесних гостей. Свої відео-привітання надіслали ювіляру славені музиканти, з якими Миколу Сукача пов'язують роки особистої і творчої дружби, – Микола Сук, Олег Криса, Віталій Писаренко, Юрій Шишкін, Микола Луганський, Вадим Руденко.

До ювілею оркестр подарував глядачам великий концерт за участю добрих друзів ювіляра – народного артиста України скрипаля Анатолія Баженова та заслуженої артистки України піаністки Катерини Баженової, львівського колективу «Теплос BEL' CANTO». Прозвучали твори світової класики – Бетховена, Малера, Рахманінова, Борткевича. До другої частини концерту увійшли – популярна класика різних жанрів, зокрема, твори Штрауса, Флореса, Підгорного, Міллера, Кьяри, Білаша, Даллі, Івасюка.

А незабаром поновлюється після перерви XX Міжнародний фестиваль «Сіверські музичні вечори».

Обласна бібліотека ім. В. Короленка: премія «Мій бренд»

Обласна універсальна наукова бібліотека ім. В. Г. Короленка – володарка премії «Мій бренд» від Чернігівської регіональної торгово-промислової палати. В нагороду – сертифікат на 3000. Його урочисто вручили директорці бібліотеки Інні Аліференко.

Ця приємна подія відбулася в рамках XIX обласного ярмарку «Що може жінка». Він відбувся 22 травня на Алеї поруч з центральною площею Чернігова. Підприємства пропонували свою продукцію, милували око вироби місцевих майстринь, картини чернігівських художників та книжки місцевих письменників, лунала музика, пісні.

Бібліотека рекламувала свої фонди та послуги, пропонувала видання про Чернігів, інші книги. При бібліотеці діє ряд клубів, у тому числі «Поетичний бібліопростор "А+»». Його учасники з Чернігова і районів – поети читали свої вірші.

Організатор ярмарку – громадська організація «Спілка жінок Чернігівщини», за підтримки ОДА,

міської ради, торгово-промислової палати, інноваційно-інформаційного центру «Родзинки України» та КП «Обласний молодіжний центр» обласної ради.

Чернігівська міська бібліотека ім. М. Коцюбинського

Літературний конкурс «Під знаком Сімаргала»

Урочисте нагородження лауреатів Першого літературного конкурсу творів про Чернігів «Під знаком Сімаргала», проведеного бібліотекою, пройшло тут 28 травня. На конкурс надійшло близько 40 творів від учасників віком від 8 до 25 років із Чернігова та ряду областей, а також з Мілану (Італія).

Журі визначило переможців у номінаціях «Поетія» та «Проза». Серед них – Камілла Карпенко (с.м. Васильківка, Дніпропетровська обл.), Єсенія Ковальова (Остер), Софія Федорова (м. Хмільник, Вінницька обл.) Марія Нестеренко (Херсон), Роман та Богдан Светюхи (Чернігів), Євгеній Черній (Мілан), Ілля Єрмак (Харків).

Переможці, призери отримали дипломи та подарунки, зокрема, книги професора Сергія Леп'явка «Чернігів. Історія міста». А переможці у молодшій та середній групах – ще й сертифікати на навчан-

ня у дитячій літературній школі «Кошлатий Борушко» при бібліотеці, яка стартує в червні.

Співорганізатором конкурсу було управління сім'ї, молоді та спорту міськради.

Творчий вечір Петра Антоненка

26 травня в бібліотеці відбувся вже третій вечір редактора нашої газети, а також газети «Світінфо» Петра Антоненка «Поетія музики, музика поезії». Перші два з цього циклу пройшли у жовтні і грудні 2019 року. Записи їх є в Ютубі, на прізвище автора. Як і на попередніх вечорах, наш редактор читав свою прозу, виконував пісні, написані ним на поезії Ліни Костенко, білоруських поетів Алєся Белого, Євгенії Яніщиц (білоруською мовою), а також свої бардівські пісні на власні вірші.

Вечір пройшов у рамках заняття Безкоштовних курсів української мови, що діють при бібліотеці.

Михайло ПРУДНИК

Лауреат усіх премій

Приїхали на Водохреща до мене тєсть з тещею погостювати. Обідньої пори вийшли ми на Хрещатик – милуємося. Шопи – наліво, шопи – направо...

Коли це раптом до нас молодик у кепочці із блокнотиком:

– Наша незалежна асоціація «Інтер-мінтер» проводить опитування населення, – каже, – хочемо знати...

– Я чоловік нетутешній, – одразу відвернувся тєсть, життєвий досвід якого підказував, що, коли треба, з його думкою ніхто не рахується.

– І що ж ви хочете взнати? – взяла гору жіноча цікавість тещі.

– Хочемо визначити, який рейтинг мають сучасні гумористи. Ви знаєте ко-го-небудь із них?..

Тєща підозріло глянула на мене: «Це він спеціально підстроїв, щоб дізнатися, що я про нього думаю».

– Знаю одного, – ще раз іронічно усмінулася вона і назвала моє прізвище. – Марк Твен і Микола Гоголь – разом узяті!

У молодика очі стали великі й витрішкувати:

– Ану повторіть його ім'я.

– Я теж знаю такого, – підтримав тещу тєсть, очевидно згадавши, що ми мали зайти за пляшкою «Оковитої». – Читав... Раз ледве живота не надірвав. Майбутній лауреат усіх гумористичних премій...

Тєсть, зрозуміло, теж передав куті меду.

Я хотів усе заперечити. Але тут підійшла дружина з кумою і теж наввипередки почали розказувати, що знають і люблять такого гумориста. Вони так хвалили мене, так хвалили!!! Кумі я не дивувався, а ось жінка перевершила себе.

Не знаю, що на них так подіяло. Чи дуже хотілося наді мною покепкувати. Чи вирішили зробити невеличку приємність.

Принаймні такої відвертої брехні я про себе ще не чув.

Бо, якщо вірити їхнім балачкам, мене б уже давно треба поставити на поста-

мент, назвати моїм ім'ям провулок чи тупик. У крайньому разі – баржу чи рятувальний човен...

А тут підійшли ще знайомі, потім знайомі знайомих, сусіди, однокласники дітей... Одне слово, молодик у кепочці ледве вирвався з їхнього кола...

Та я сприйняв усе як вдало розіграний жарт...

А через кілька днів у газеті надрукували результат опитування «Інтер-мінтера»... Моє прізвище стояло перед Марком Твеном і Миколою Гоголем.

І це можна було сприйняти б за жарт, але тут зателефонували із Спілки письменників і запропонували провести творчий вечір.

Потім поцікавилися з видавництва: чи я не проти б у них видати двотомник своїх гуморесок...

А середульший син прийшов зі школи і сказав:

– Учителька літератури просила принести усі твої книги. Будемо вивчати творчість видатного письменника.

Так тривало, може, з місяць. Мене мало не носили на руках.

Та одного дня вийшов я на Хрещатик. Без тєсть і тещі. Вони вже давно поїхали до себе додому. До мене підскочив молодик у кепочці з блокнотиком:

– Незалежна асоціація «Інтер-мінтер» проводить чергове опитування населення... Назвіть ім'я найпопулярнішого письменника-гумориста.

Про себе говорити було якось незручно, і я скромно стєнув плечима.

А незабаром газета надрукувала результати опитування. Я довго шукав своє прізвище, але його там не було.

Потім зателефонували зі Спілки письменників і попросили не поспішати із творчим вечором, бо орендоване для цього приміщення раптово закрили на ремонт...

Син приніс зі школи мої книжки. А у видавництві сказали:

– Невідомих авторів не друкуємо.

І я сів терміново писати листа тєстю і тещі: «Приїдьте до нас у гості. Давно ми не ходили з вами Хрещатиком...»

Роман КРИКУН

Не для лохів

Володя Майстрєнко пішов влаштуватися на роботу в школу після закінчення педагогічного вузу. Йому сказали, що вакансії зараз немає, проте є одне місце в ліцеї для дітей «нових» українців. Зітхнувши, Володя погодився і пішов за вказаною адресою. Бачить, а там красуються модерні хори з металевими брамами, телекамерами на височенних огорожах, «параболи» на даху, «мерси» на стоянках, охорона зі зброєю ходить...

Провели учителя до директора, і той йому каже:

– От вельми добре, нам дуже потрібні вчителі з історії – цей предмет надто затребуваний братвою. Значить так, Володимире Павловичу, ідіть по класах, послушайте, як там інші вчителі проводять заняття, а потім підете на свій урок.

Володя погодився, зайшов у найближчий клас. Там ішов урок геометрії. Суворі вчителька розповідала:

– Братва, розмова буде короткою. Жив у Стародавній Греції чувак на прізвище Піфагор, ходив зовсім без штанів. Одного разу пошив собі із клаптів матерії штани, однак холоші дивилися в різні боки. Звідси Піфагор зробив відкриття: Піфагорові штани у всі сторони однакової довжини.

Володя вискочив, мов ошпарений, із класу і направився до іншого. У ньому проводився урок географії.

Дебелий учитель, закинувши ноги на стіл, говорив:

– Нєт, пацани, Туретчїна вам нє по

кайфу – там стрьом адин, туди не стоїть єздїть. Лучше Кїпр – вот там настоящіє брательнікі колоду забївають. А штоб ві знали, остров Кїпр знаходїться у великой, как єто, калюже, тоєсть, луже, каторая носїть назву Среднеземне море.

Ошелешений Володя зі здивуванням переходить ще в один клас на урок хїмії і там слухає, як потрібно проводити дослїди:

– Берете це фуфло, що називається мїдним купоросом, змішуете з цїєю туфтою, котра відома вам як вода...

Не витримавши, випускник вузу полишив урок і вбїг до кабїнету директора:

– Чому ви тут учите дїтей?! – закричав. – Це не педагогічно!

А директор у відповідь:

– Тут вчителі отримують по кілька тисяч баксів у місяць і викладають уроки так, аби було зрозуміло нормальним продвинутим дітям. Якщо вам потрібна школа для лохів, то це на сусїдній вулиці.

Молодий учитель важко зітхнув і погодився залишитися.

Заходить у клас, дивиться на дїтей і починає викладати свій предмет:

– Загалом так, пацани: кілька сотень лїт тому польська організована злочинність вельми дошкуляла Україні. Однак місцева козацька братва на сходї вибрала авторитета – Богдана Хмельницького і разом із ним забила стрїлку з польськими панами. І погнала їх через усю Україну аж до Берестечка...